

Postanowienie z dnia 20 grudnia 2001 r.

III RN 162/00

Naczelny Sąd Administracyjny jest właściwy do rozstrzygnięcia sporu o właściwość między gminnymi ośrodkami pomocy społecznej, które nie mają wspólnego organu wyższego stopnia.

Przewodniczący SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2001 r. sprawy z wniosku Kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w M. o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego, w przedmiocie ustalenia właściwości miejscowej w sprawie z wniosku Elżbiety G. o przyznanie zasiłku z pomocy społecznej, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2000 r. Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił wnioski Kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w M. o rozstrzygnięcie sporu o właściwość miejscową pomiędzy wnioskodawcą a Kierownikiem GOPS w S. w sprawie z wniosku Ewy G. o przyznanie zasiłku z pomocy społecznej. Z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że NSA przyjął, że to nie Sąd lecz Samorządowe Kolegium Odwoławcze właściwe dla Województwa M. jest kompetentne do rozpatrzenia przedmiotowego sporu o właściwość (art. 22 § 1 KPA), skoro oba pozostające w sporze organy mają siedziby na terenie Województwa Mazowieckiego.

Od powyższego postanowienia Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł rewizję nadzwyczajną zarzucając rażące naruszenie art. 22 § 1 pkt 1 KPA i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) oraz art. 183 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Na tej podstawie Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rewizji nadzwyczajnej wykazano, że NSA przyjął za podstawę swego rozstrzygnięcia błędne ustalenie okoliczności istotnych dla zastosowania art. 22 § 1 pkt 1 KPA. Stosownie do tego przepisu spory o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego rozstrzyga wspólny dla nich organ wyższego stopnia, a w razie braku takiego organu, sąd administracyjny. Wbrew zaskarżonemu postanowieniu pozostające w sporze jednostki samorządu terytorialnego nie mają wspólnego organu wyższego stopnia. Ośrodek Pomocy Społecznej w M., należąc do powiatu M.M., jako organowi wyższego stopnia podlega Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w O., natomiast Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w S. należy do powiatu L. i właściwym dla niego organem wyższego stopnia jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. (§ 1 pkt 7 b oraz j rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1999 r. w sprawie ustalenia siedzib władz gmin, Dz.U. Nr 110, poz. 1267 oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1999 r. w sprawie obszarów właściwości samorządowych kolegiów odwoławczych – Dz.U. Nr 13, poz. 115). W tej sytuacji NSA nie miał podstawy prawnej do uchylenia się od rozstrzygnięcia przedstawionego mu sporu o właściwość.

Z powyższych przyczyn, wobec usprawiedliwionej podstawy rewizji nadzwyczajnej podlegała ona uwzględnieniu (art. 393¹³ § 1 KPC – stosowany odpowiednio).

=====